

AFGESTUDEERDE JONGEREN

Eind vorig jaar zijn er weer Ugandese jongeren afgestudeerd. Hieronder vindt u een overzicht van hun opleidingen. In de kolom 'baan?' staat de stand van zaken per november 2002 vermeld. Ook deze jongeren ontvingen een zo genoemd 'send-off-package'. De inhoud van dit pakket varieert van huishoudelijke artikelen tot technisch gereedschap. Hiermee krijgen zij een steuntje in de rug bij de start van hun carrière. Alle sponsors hartelijk dank voor de jarenlange trouwe ondersteuning.

Naam	Kwalificatie	Sponsor	Baan?
Jackline Wanyenze	Catering	D.H. Fukur	werkt in Zwitserland
Susan Werikhe	Bedrijfsadministratie	Mevr. Oorebeek-Slagter	nog niet bekend
Edward Tuhairwe	Journalist	Fam. C. Schep	nog niet bekend
John Okedi	Soldaat	H. Kuyvenhoven	heeft werk
Paul Oriec	Timmerman	Mevr. R. Koolmees-v.d. Gaag	gaat voor zichzelf beginnen
Justine Operemo	Timmerman	Mevr. G.O. Jongenburger-Hildre	gaat voor zichzelf beginnen
Moses Emuli	Timmerman	Mevr. J. in 't Veld-Maaijen	gaat voor zichzelf beginnen
Mike Katpengan	Bedrijfskunde	M. Bruijn	nog niet bekend
Henry Mwana	Catering	Zondagsschool "De Blijde Boodschap"	is voor zichzelf begonnen

NIEUW PROMOTIEMATERIAAL

In onze vorige nieuwsbrief informeerden wij u reeds over onze nieuwe naam: Stichting Christian Childcare Programme. Bij een nieuwe naam en een nieuw logo hoort natuurlijk nieuw promotiemateriaal. Bij deze nieuwsbrief treft u een aantal folders aan, vers van de drukpers, met informatie over het Christian Childcare Programme. Met dank aan ontwerpbureau Creatieve Zaken uit Rotterdam, die kosteloos voor het ontwerp heeft zorggedragen. Ook het drukwerk is volledig gesponsord door derden. Hartelijk dank!

Natuurlijk is één folder voor uzelf. We zouden het echter erg op prijs stellen indien u de andere exemplaren wilt uitdelen en daarbij een goed woordje doet voor de kinderen in Uganda. We streven ernaar om in 2003 het aantal sponsors aanzienlijk uit te breiden, zodat nog meer kinderen ondersteund kunnen worden. Uit ervaring weten we dat de beste reclame de mond tot mond reclame is. Sponsors werven sponsors. Wilt u voor een keer ambassadeur zijn van dat wachtende kind in Uganda???

Alvast hartelijk voor uw hulp!

KERSTGIFT

Zoals u in de vorige nieuwsbrief hebt kunnen lezen, bestond de kerstgift voor 2002 uit een muskietennet en Bijbel voor ieder kind. We waren juist ook in Uganda in die periode.

Indrukwekkend, zo'n hele wand vol met Bijbels en muskietennetten, net voordat de kinderen dit cadeau ontvingen. Het net geeft bescherming tegen malaria, nog steeds één van de grootste doodsoorzaken in Afrika. Tja, en hoe normaal voor ons de Bijbel misschien ook is, het is een zeer kostbaar bezit als dit je enige eigen boek is. Goed gekozen van de staf van CCP: twee dingen die bescherming bieden!

EEN "CHILD HEADED HOME" IN UGANDA

Voor ons in onze cultuur is het moeilijk te verstaan wat de titel van dit stukje inhoudt, maar vreemd genoeg is het ook in Uganda een nieuw fenomeen. We zouden het kunnen vertalen met "Een huis waar een kind het hoofd is". Je voelt dat dit tegen alles ingaat, juist in Uganda, waar de familiebanden zeer hecht zijn.

Alle kinderen die wees zijn of in situaties verkeren waar de ouder niet kan zorgen voor het kind, vinden bij andere familieleden onderdak. Dit is voor bijna alle kinderen binnen CCP het geval. Een weeshuis is dan ook niet bekend in Uganda. Door de tragische gevolgen van Aids vallen er met name in dit vangnet gaten en uiteindelijk beginnen er juist in deze tijd de schrijnende situaties te ontstaan van kinderen die er letterlijk alleen voorstaan.

Tijdens ons laatste bezoek in Uganda bracht Florence ons naar de woonplaats van Julius en David, waar we hun geschiedenis hebben gehoord. Julius, een jongen van 15, zorgt voor zijn broertje van 10; hun ouders zijn kort na elkaar overleden. Familieleden hebben de jongens hun bezittingen ontnomen en hen uit hun huis verjaagd. Bij een andere oom hebben ze weliswaar onderdak gevonden, maar in een half afgemaakt huis, waar die familie hen ook weer aan hun lot heeft overgelaten.

Wij zouden zeggen, dat ze een goedkope oplossing zijn als een anti-kraakaanwezigheid. Ondertussen moeten ze elke dag weer opnieuw met het doen van allerlei werk aan hun kostje komen: "digging" ofwel graven, het bewerken van land voor anderen.

Onvoorstelbaar, en we werden stil van het getuigenis van deze jongens, dat ze door de zorg van hun Hemelse Vader toch elke dag weer de moed vonden om verder te gaan. U begrijpt, dat we juist in die situaties graag wat extra willen doen; we kunnen garanderen dat de mensen van CCP heel alert zijn. Helaas zullen er meer van deze situaties gaan ontstaan.

2002 OF 1902??

Als we na een uur varen aan land stappen, staan tientallen kinderen te dansen van vreugde. Niet vaak komt er bezoek op het eiland en een muzungu (blanke) zie je maar zelden. Aan het eind van een geslaagde reis nemen onze vrienden die in Kampala werken ons mee naar een van de eilanden waar zij gemeenteeondersteunend werk doen. Als CCP-bestuurslid Harald en ik op het eiland rondlopen vragen we ons af: is dit nu december 2002 of kan het niet net zo goed 1902 zijn? Het enige dat het jaartal verraadt is de buitenboordmotor achter de prauw die ons hier bracht. De tijd lijkt hier stilgestaan te hebben. De Ugandese pastor die ons ontvangt woont in een hutje van klei met een dak van gras. Hij neemt ons mee naar de kerk, waar ons een warm en langdurig welkom wacht. Na de dienst worden we bij de pastor op het eten uitgenodigd. Op tafel staan de pannen klaar. Ons menu? Gebakken tilapiakoppen, gekookte tilapiakoppen, rijst en ananas. Het vlees van de vis wordt aan het vasteland verkocht en de pastor is goed voor de koppen. Eerlijk is echt, we hebben heerlijk gegeten. Pastor Paul vertelt ons dat er, sinds hij 10 jaar geleden een kerkje startte, veel in de harten van de mensen en ook zichtbaar op het eiland is veranderd. Er is een kliniekje, de bewoners kunnen lezen en schrijven en er is zorg en samenwerking. Het eiland onderscheidt zich wat dat betreft gunstig ten opzichte van veel van de andere Buvuma-eilanden. Aan de andere kant zien we ook hier het 'vertrouwde' beeld voor ons van vele kinderen die geen opleiding kunnen volgen. Na het lagere schooltje in het dorp is er voor hen geen vervolgopleiding. En een school op het vasteland is veel te duur voor de ouders. Het valt op deze manier niet mee de armoedecirkel te doorbreken. Wie weet, als CCP groeit zouden we misschien ook voor deze streek iets kunnen betekenen door jongeren een plaats aan te bieden in één van onze beroepsopleidingen.

In 2002 is de eigen school van CCP naar een recordaantal gegroeid van 240 studenten. De meesten zijn betalende studenten. Door het schoolgeld dat zij betalen kunnen de kansarme kinderen goedkoop opgeleid worden.

Dit jaar moet het gebeuren: de school moet uitgebreid worden met drie studierichtingen en met minstens evenveel lokalen en als het kan met een hostel. Door het hostel kunnen we de kinderen die buiten de stad of zelfs op de eilanden wonen een plaats bieden op de school. We doen dit voorjaar een beroep op onze achterban om mee te doen en geld bijeen te brengen om de school te kunnen uitbreiden. De Wilde Ganzen en het NCDO doen zo goed als zeker mee. Als u kans ziet om een kleine of grote actie te helpen organiseren, laat het ons dan weten. Er zijn nog teveel kinderen in Uganda die recht hebben uit de armoedecirkel te ontsnappen.

Het mooie van uw hulp via CCP is dat ze behalve dat ook mogen horen van God als hun Schepper. De impact die het geloof op de Ugandezen heeft, is ook deze reis voor ons een grote bemoediging geweest.

Fred Meijer, voorzitter

ALICE EN JOHNNY HALEN WATER

Het is een koddig gezicht. Johnny, een ventje van een jaar of negen, is samen met zijn zusje Alice naar beneden gestuurd voor hun dagelijkse karweitje om voor moeder water te halen. Alice, ik geef haar net vijf jaar, is vooruit gerend. Het smalle weggetje voert langs het gebouwtje met het rieten afdakje waar Johnny sinds kort op school zit. Daarna moet je dan zo'n 25 minuten langs de weg naar de waterput lopen. Het zal wel weer file zijn bij de pomp. De waterpomp is een ontmoetingsplaats voor veel kinderen uit Busiu. De meeste kinderen moeten van hun ouders na schooltijd water halen. Dat water is nodig om eten te koken en om je te wassen. Omdat Alice nog te klein is, vult Johnny eerst zijn twee jerrycans van elk 10 liter en daarna de kleine van 5 liter die zijn zusje op haar hoofd draagt. Johnny springt met de hefboom van de waterpomp op en neer, terwijl de kinderen die staan te wachten met hun liedjes de maat aangeven. Terug naar boven is het zwaar voor die twee. Zweetdruppels parelen langs hun bruine gezichtjes naar beneden. Johnny heeft een trucje bedacht. Hij loopt steeds met één jerrycan en zet hem na twintig

meter neer om terug te rennen en de volgende te halen. Twintig meter voorbij de eerst zet hij deze weer neer en zo gaat het verder tot thuis. Alice loopt in een sukkelgangetje door en haalt iedere keer haar broer in als hij terug rent voor de achtergebleven jerrycan. Al met al lopen ze gelijk op en het is een heerlijk schouwspel.

Johnny's vader is drie jaar geleden in een ongeluk met een taxibusje gestorven. Hij was op weg naar de stad om medicijnen voor oma te kopen. Het gezinnetje ging door een hele zware tijd. De familie van de overleden echtgenoot kwam de grond en het huis opeisen. Door bemiddeling van de dorpsoudste kon het gezin gelukkig in het huis blijven wonen, maar de grond moest voor het grootste deel worden afgestaan aan de eisende ooms. Een jaar later overleed ook de tante van Johnny en Alice. Haar man was al eerder gestorven aan die verschrikkelijke ziekte AIDS. Andrew, hun zoon bleef zonder ouders achter. Moeder nam ook Andrew in huis. Andrew is 16 en helpt moeder nu in de tuin met de bananenbomen. Johnny werd op advies van de dorpsoudste door zijn moeder aangemeld bij CCP in de stad Mbale. Ze heeft een hele vracht bananen verkocht om een buskaartje naar Mbale te kunnen kopen. Florence, de sociaal werkster, hoort het verhaal aan en schrijft alles op. Een week later komt Florence met de auto van CCP langs en meldt dat ze juist bericht uit Nederland heeft gekregen dat er voor tien kinderen nieuwe sponsors zijn aangemeld. Voor Johnny betekent dit dat hij naar school kan. Maar Florence heeft nog meer goed nieuws. Voor Andrew, de 16-jarige neef is er een plekje op de school van CCP. Andrew zal metselaar worden en over twee jaar genoeg geld verdienen om zijn tante en zijn neefjes te helpen onderhouden.

DOELSTELLING

Stichting Christian Childcare Programme wil een bijdrage leveren aan de geestelijke, materiële en sociale ontwikkeling van Ugandese kansarme kinderen en jongeren. De activiteiten waar Stichting CCP mee verbonden is vinden plaats in Oost-Uganda.

De Nederlandse Stichting CCP bestaat volledig uit vrijwilligers, waardoor sponsorbijdragen maximaal ten goede komen aan het kind. In Uganda zelf is er een plaatselijke organisatie met dezelfde naam, het 'Christian Childcare Programme' (CCP), met een eigen bestuur en staf. Waar mogelijk wordt samengewerkt met andere organisaties die opkomen voor het kind in de knel.